

מ"ת 42968/04/16 - מדינת ישראל נגד באסם זאהדה, לואי שעבאן, יובל אהרוני, אברהם בן ארויה, הרצל יצחק, סאמי זאהדה, מאלק מסודה

מ"ת 42968-04-16

בבית המשפט המחוזי בירושלים

תאריך: כ"ט אייר תשע"ו, 06 יוני 2016
המבקשת

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
בעניין: מדינת ישראל

נגד

1. באסם זאהדה

2. לואי שעבאן

3. יובל אהרוני

4. אברהם בן ארויה

5. הרצל יצחק

6. סאמי זאהדה

7. מאלק מסודה

המשיבים

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד עמית לוין

המשיב 1 וב"כ עו"ד דוד הלוי

המשיב 2 וב"כ עו"ד ליטל פלדמן

המשיב 3 וב"כ עו"ד וסים דכוור

עו"ד יונתן קיוול בשם עו"ד שי וולשטין ובהעדר משיב 4 [בהסכמה]

המשיב 5 וב"כ עו"ד יונתן קיוול

מתורגמן לשפה הערבית - מר יצחק משני

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים שהוגשה על בסיס כתב אישום המייחס להם, כל אחד כפי חלקו ומקומו במארג, מעורבות במקבץ נרחב של עבירות שעיקר עניינן הברחת בשר לישראל מתחומי הרשות הפלסטינאית, עבירות על פקודת מס הכנסה, על החוק לאיסור הלבנת הון ועבירות נלוות.

עובר למתן החלטה זאת ועל בסיס החלטות שניתנו קודם להגשת כתב האישום, מצויים במעצר המשיבים 1 - 3; המשיבים 4 ו-5 - במעצר בית, והמשיבים 6 ו-7 משוחררים בתנאים (גמישים).

2. כתב האישום

עמוד 1

בתמצית הדברים, מייחס כתב האישום למשיבים, כי בתקופה ממושכת, ובפרט בשני שלבים, בין שנת 2011 לבין שנת 2012 [להלן - "**התקופה הראשונה**"], ולאחר זאת בין שנת 2015 לבין שנת 2016 [להלן - "**התקופה השנייה**"], ייבאו לשטחי הרשות הפלסטינאית [להלן - "**הרשות**"] בשר שניתן היה לייבאו כחוק לשטחי הרשות אך לא לשטחי ישראל. בהמשך, על פי המתואר בכתב האישום, עשו המשיבים סדרת פעולות שאליהן אתייחס במעלה הדרך, לרבות, באמצעות שתי חברות, האחת שמפעליה היו בעטרות והרשומה בישראל [הנאשמת 8], והשנייה הרשומה בשטחי הרשות [הנאשמת 9], כדי להסוות את הבשר, להכשירו, כביכול, מבחינה תברואתית (בדיקה וטרינרית) ומשפטית, ולבסוף להפיצו בשטחי ישראל. אגב כך, וכדי להגדיל את רווחיהם ביצעו המשיבים, על פי האמור בכתב האישום, עבירות על פקודת מס הכנסה ועל החוק לאיסור הלבנת הון.

הגם שלא נמצא טעם לחזור על כל האמור בכתב האישום, נדרש בית המשפט, לרבות מטעמים הקשורים בבהירות הדיון, לתת ביטוי תמציתי לעיקרי האישומים.

3. הדמויות בפרשתנו

הגם שמתמקדת החלטה זו במשיבים 1 - 5, נכון, לטעמי, לתת ביטוי לחלקם של כל המעורבים העיקריים בפרשה על פי כתב האישום.

א. **המשיב 1**, באסם זאדה היה בעבר בעלי מניותיה ומנהלה של הנאשמת 8, כאמור, תאגיד הרשום בישראל: לפי כתב האישום, היה הוא הבריא התיכון של הפרשה. על פי סעיף 7 לחלק הכללי של כתב האישום, ממועד מסוים היה חמיו [להלן - "**מוניר**"] למנהלה, אך נעשה דבר למראית עין כשמאחורי הקלעים מוסיף משיב זה ומושך בחוטים. למשיב זה מיוחסת גם הבעלות בנאשמת 10, חברה ישראלית נוספת לשיווק בשר שפעלה בתקופה הראשונה.

ב. **המשיב 2** - לואי שעבאן בעליה של הנאשמת 9, חברה שנרשמה ברשות בשנת 2011.

ג. **המשיב 3** - יובל אהרוני מנהל המפעל שבבעלות הנאשמת 8.

ד. **המשיב 4** - אברהם בן ארויה מנהל החשבונות של הנאשמת 8. מיוחסת לו ידיעה כוללת ומעורבות עמוקה במעשים, ובשים לב לתפקידו, לרבות ואולי בפרט, בעבירות המס והלבנת ההון.

ה. **המשיב 5** - הרצל יצחק הדמות המרכזית בכל הנוגע לשיווק הבשר המוברח ללקוחות בישראל.

ו. **המשיבים 6 ו-7** - סאמי זאהדה ומאלק מסודה, הנהגים שעסקו בפועל בהברחת הבשר לתחומי ישראל מטעם הנאשמת 8.

ז. **נאשמים 8 - 10** - כאמור, התאגידים שבמסגרתם, על פי הנטען, בוצעה הפעילות העסקית העבריינית: הנאשמות 8 ו-10, רשומות בישראל; הנאשמת 9 - ברשות [כלפי בעלי דין אלה, כמובן, לא הוגשה בקשת מעצר; ומטעמי בהירות, כינויה של הנאשמת 8 - "**בלאק אנגוס**"; וכינויה של הנאשמת 9 - "**גימזו**"; לשמות המלאים - ראה בכתב האישום].

4. תמצית האישומים

א. אישום מספר 1 (המשיבים 1, 2, 4, 5)

אישום זה מניח את אבן הפינה לקשירת הקשר בין המעורבים השונים. מעבר לכך, נכלל בו תיאור, בקצירת האומר, של ליבת המעשים המיוחסים לנאשמים הרלוונטיים בתקופה הראשונה. על פי סעיף 5 לפרק העובדות, במסגרת הקשר, יבאה הנאשמת 9, הרשומה, כזכור, ברשות, 60 מכולות שהכילו 1,276 טון בשר קפוא. זאת, על יסוד הצהרה שנועד הבשר לשיווק בשטחי הרשות בלבד. כמפורט בסעיף 9, שונו סימני הזיהוי של הבשר, כך שנחזה הבשר להיות ככזה שעובד בנאשמת 10, כאמור, תאגיד הרשום בישראל. בהמשך הוברח הבשר לשטחי מדינת ישראל. על פי סעיף 10 לפרק העובדות, נתקבלה בעדו תמורה המגיעה כדי ₪ 8,702,700 לפחות. למשיב 4, מנהל החשבונות של הנאשמת 8, יוחס ה"כסוי החשבונאי" למעשים.

ב. אישום מספר 2 (כל המשיבים)

במוקד אישום זה, התקופה השנייה. ראשית המתואר בפרק העובדות של אישום זה, נותן ביטוי להמשך ההתנהלות גם בתקופה השנייה במתכונת שתוארה לעיל. זאת, בהבדל אחד - ניהול הנאשמת 8 על ידי המשיב 1 התבצע "מאחורי הקלעים" כשבחזית, כמנהלה, מוניה הנ"ל שכבר צוין. בתקופה זו יובאו 67 מכולות שהכילו כ-1,469 טון בשר קפוא, זאת, באמצעות הנאשמת 9, כפי שהיה גם בתקופה הראשונה. המשיב 4 הוסיף ועסק בפרשה כמנהל חשבונות; המשיב 5 טיפל בשיווק הבשר בתחומי ישראל והמשיבים 6 ו-7 שימשו כנהגי משאיות.

ואולם, מסעיף 14 לפרק העובדות של אישום זה מתוארת התנהלות המעורבים ברמת פירוט גבוהה, שככל הנראה, לא היתה אפשרית מבחינת המבקשת, ביחס לתקופה הראשונה. במסגרת זו צוין, שפעלו המשיבים להחליף מכסי קרטון ומדבקות על האריזות במטרה ליצור מצג שהבשר יוצר ועובד אצל הנאשמת 8. בד בבד, על פי האמור בסעיף 17 לפרק העובדות, נרכש בשר בכמות קטנה יחסית באופן חוקי כדי ליצור מצג שווא בהתאם. נוכח המצג המטעה אף נתקבלו תעודות משלוח וטרינריות המאשרות את תקינות הבשר. אשר להפצה, מבקש סעיף 20 לפרק העובדות ללמדנו, כי בהמשך הגיעו המשיבים 6 ו-7, הנהגים, לשטחי הרשות כשבידם תעודות כוזבות והעמיסו על גבי המשאיות בשר שנחזה להיות כזה שניתן להפיצו בתחומי ישראל. תוך הצגת תעודות מתאימות הוכנס הבשר לישראל, ובהמשך שווק על ידי המשיבים 1, 3 ו-5 למסעדות ולרשתות לשיווק בשר בישראל. על פי סעיף 23 לפרק העובדות, נמכר בתקופה השניה בשר בהיקף של כ-570 טון. דומה, ניתן לראות אישום זה כליבת כתב האישום.

ג. אישום מספר 3 (המשיבים 1 ו-3)

אישום זה מתמקד בעבירות על פקודת מס הכנסה שביצעו המשיבים 1 ו-3 בתקופה הראשונה. היקף התקבולים המיוחס - לפחות 47,986,482 ₪. בתוך כך, וכדי להקטין את היקף חבות המס, נרכש בתקופה הראשונה בשר מ"בית מטבחים דבאח בע"מ", וזאת על ידי הנאשמת 10. מטרת הרכישה, על פי כתב האישום - הגדלת ההוצאות במגמה להקטין את ההכנסה החייבת. ולבסוף, עשה המשיב 1 להשמדת או הסתרת ספרי הנהלת החשבונות של הנאשמת 10.

ד. אישום מספר 4 (המשיבים 1, 3 ו-4)

במוקד אישום זה, עבירות מס בתקופה השנייה. היקף התקבולים בתקופה זו, על פי סעיף 2 לפרק העובדות של אישום זה - לפחות 20,232,593 ₪. במעט בדומה לקודמו, מבקש גם אישום זה ללמד על רכישת בשר מבית המטבחים הנ"ל ומשניים נוספים, בסכום של 18,278,890 ₪. מטרת רכישות אלה היתה הגדלת הוצאותיה של הנאשמת 8 במטרה להקטין את חבות המס.

ה. אישום מספר 5 (המשיבים 1, 2, 4 ו-5)

במוקד אישום זה הלבנת הון שביצעו המשיבים הרלוונטיים בתקופה הראשונה. תחילה נטען, שהבשר המוברח מהווה רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון. על פי פרק העובדות, ערבבו המשיבים בשר מוברח עם בשר שנרכש על ידם כדין, וזאת במגמה ליצור מצגי שווא שיאפשרו את הפעילות העבריינית. אגב כך, קיבלו במרמה הכנסה שגם היא בחינת רכוש אסור כהגדרתו בסעיף הנ"ל. מעבר לאמור, חוזר אישום זה על תיאור פעולות שכבר פורטו, באשר היה בהן, על פי הנטען, גם עבירה על חוק איסור הלבנת הון.

ו. אישום מספר 6 (המשיבים 1 - 5)

במרכז אישום זה העבירות שביצעו המשיבים בתקופה השנייה, תוך שמיוחסות להם עבירות על חוק איסור הלבנת הון בהקשרים הרלוונטיים.

כאמור, משקפים הדברים את תמצית האישומים שבכתב האישום ואשר תוארו בהרחבה על ידי בא כח המבקשת, ואולם, לטעמי, די לשלב זה בתמצית הדברים.

הדין הראיתי

כפתיח לדברים נמצא לציין, שער בית המשפט לחלוטין לטענות ההגנה, שנדחקה לצורך לטעון כשלא כל חומר

הראיות על שולחנה כמשנה סדורה. לא לי לקבוע במסגרת החלטה זו, האם ועד כמה ניתן להטיל את האחריות לכך על מי מבין הצדדים, וזאת, הגם, שנוטה כל אחד מהצדדים לראות את המצב כנובע מכשלו של האחר. ייתכן שיש מידה של ממש בטענות כל אחד מהצדדים. בעיה זו, החוזרת ונשנית ברבים מבין התיקים, בפרט המורכבים שבהם, הובילה את הסניגורים הנכבדים לנכונות, שלטעמי היתה בנסיבותיו של הליך זה נכונה ומושכלת, לאשר עקרונית, על בסיס החומר שהיה בכוחם לרכז ולבחון, את דבר קיומן של ראיות לכאורה, אך זאת, אגב פירוט הסתייגויות שנועדו לכרסם בעצמתן, ולנסות ולסלול בכך את הדרך לשחרור המשיבים.

5. המשיב 1

א. כאמור, אישר בא-כוחו הנכבד של המשיב 1 את דבר קיומן של הראיות לכאורה בכפוף להסתייגויות שפירט, ושיש בהן, כלשונו, רלוונטיות גם לעוצמת הראיות, גם לעוצמת העילה וגם לצורך באישור חלופה [עמוד 27 שורות 16 - 17 לפרוטוקול].

ב. המשיב, על-פי כתב האישום, היה, ובמובהק, אבן הראשה של הקשר הנרחב שהיווה בסיס לעבירות הרבות שעל הפרק לסוגיהן השונים, והיה הוא אף הבריא התיכון לקשר בין שאר המעורבים. נוכח זאת, והגם שנכונה הייתה ההגנה בכפוף להסתייגויות שתידונה להלן, לאשר את קיומה של תשתית ראייתית, מצאתי לנכון לתת, ולו גם בקליפת האגוז, ביטוי תמציתי לרכיבים העיקריים המרכיבים תשתית זאת. עמודי תווך אחדים לחקירה זאת: הודעות והפללות המשיבים 3 ו-4, מי מבין עובדי החברות, הודעות אובייקטיביות לכאורה של כעין צדדים חיצוניים שהיו בקשר עסקי, כגון עמילי מכס, סוכני בשר ועוד לא מעט אחרים מכיוונים רבים ושונים.

1. אולי החשובה שבהודעות, אם כי, כאמור, לא עליה - בוודאי לא רק עליה - ניצב הליך זה, היא הודעת המשיב 4 מיום 5.4.16. ולהלן מעט הממחיש את המרובה מהאמור בה, המתייחס לבשר המיובא, לאחר שזה הובא למפעל בארם - **"לאחר שהסחורה נפרקה בארם מגיעות לארם... מחב' בלאק אנגוס ע"י באסם או מוניר או ע"י הנהגים. מי שמדפיס את המדבקות בדרכ זה יובל או מוניר ובאם שניהם לא נמצאים אז אני מדפיס את המדבקות"** [שם, שורות 371-373]; לכשנשאל מי עוד

מודע להברחת הבשר לשטחי ישראל, השיב: "כולם שזה אומר מוניר, יובל, הרצל, סאלם, זיאד שזה עובד פשוט, מאלק שזה הנהג של המרצדס..." [שם, שורה 461]; גם ביחס לפעולות ההסוואה והטשטוש פירט וסיפר, מה נעשה, למשל, בתחום המדבקות, לצרכי ההסוואה: "אם העובדים בעטרות במקרה מגלים בשר עם מדבקה בערבית או אנגלית זה עושה רעש גדול. כולם פוחדים מהפיצוץ. פוחדים שניתפס. ישר משמידים את הבשר ובאים אליי וליובל או למוניר ואומרים לנו תראו איזה טעויות יש בארם" [שם, שורות 556-558].

2. מעט קודם, העמיק המשיב 4 בתיאור מאמצי הטשטוש, ויטעם, שמובאים הדברים, כדי ללמד על התחכום שנלווה למעשים. לטשטוש רלוונטיות גם לדין בדבר העבירות על חוק איסור הלבנת הון המיוחסת: "יש תרגיל שעושים במפעל כדי להטעות את הוטרינר. מכינים שניים שלושה משטחים שכל אחד מהם הוא של טון טון ורבע שיגיע בערך ל - 4 טון ואז הוטרינר בא לשעתיים רואה בודק את הסחורה שכאילו יוצאת... הסחורה הזו נכנסת למקררים אחרי שהוטרינר עוזב הנהג נוסע לארם. יש תרגיל שעושים בדר"כ בו הנהג מגיע מאוחר יותר לאחר צאתו של הוטרינר..." [שם, שורות 213-216]; ובהמשך: "יובל לפעמים, אני וגם מוניר כל פעם מספרים על הנהג משאית שהוא חולה, יש לו פנצר הוא במוסך כל מיני סיפורים.. [שם, שורות 221-222].

3. ואולם, כאמור, מקור הראיות, לא רק במשיבים. כך, למשל, השיב גם סוכן הבשר ריקרדו גולדשמידט, עד תביעה מספר 80, בתשובה לשאלת היכרותו עם המשיב 1: "בטח. מכיר אותו טוב. הוא הבעלים של חברת שריקאת גימזו, אבל יכול להיות שיש לו שותפים. לא יודע... הוא פעם בחודשים במשרד שלי. עושה את ההזמנות דרכי. אני מעביר אותן ושולח. אחרי שהוא משלם ישירות לחברות בחו"ל, הוא מקבל את האישור למשוך את הסחורה מהנמל ומושך את הסחורה" [שם, שורות 18-21]. גם על הדינמיקה בן המשיב 1 לסוכן זה למדנו מהמשיב 4: "כשבאסם נוסע לנתניה לריקרדו אז אני נוסע יחד איתו כי אני דובר ספרדית ובאסם רצה שאני אהיה איתו ומהנסיעות האלו אני מודע לכל

היבוא של באסם מחו"ל לחב' שריקאת גמזו" [שם, שורות 352-354]. בהמשך אף קשר סוכן הבשר את המשיב 2: "הוא בא עם אבי או עם לואי. אני ידעתי שהבשר מיועד לרש"פ בלבד [שם, שורה 42], ובכלל לואי, "הוא עובד של באסם. נראה לי שהוא יד ימינו של באסם" [שם, שורה 48]; ואף חלקו של המשיב 4 לא נפקד: "עובד של באסם. נראה לי שמתעסק בעניין הכספי. אבל אני באמת לא יודע" [שם, שורה 46]. ואם נותר עוד ספק, סיפר הסוכן, שבאסם הינו הבעלים של גימזו, "בגלל שהוא אמר לי" [שם, שורה 75]. ומכאן, לחלקה של הנאשמת 8, ולקשר של המשיב 1 אליה, נושא, שמנהל החשבונות שלה, הרחיב בו מאד: "עבדתי איתו במפעל שלו בטירה א.ב. באסם לשיווק מוצרי בשר ואני פוטרתי כמו כולם" [שם, שורה 78]; בהמשך התחדש הקשר בין השניים: "באסם הוא הבוס של הבוס... מוניר הוא חתנו נשוי לביתו, מוניר הוא אדם חלש, באסם הוא אדם חזק, מוניר שם את הכסף. לבאסם יש ניסיון בניהול עסקים בישראל לכן הוא הורה לי במקרה הזה הוראה עסקית" [שם, שורות 183-186]; וביחס לבעלות על הנאשמת 8, עוד הבהיר משיב 4, כי: "מי שרשום באופן רשמי זה לואי שעאבן. אבל בפועל מי שמנהל והבעלים זה באסם זאדה" [שם, שורה 332]; ויש, כמובן, התחשבנות כספית בין שתי החברות - "כי באסם הוא הבעלים של 2 החברות" [שם, שורה 338]. אף המשיב 5, זרע אור על הקשר. בחקירתו הראשונה [4.4.2016] לגבי החברה שבבעלותו של מוניר, סיפר: "לפני כארבעה שנים החברה התנהלה מטירה במשולש, באסם החליט לסגור את החברה בטירה ופוטרתי. עברתי לעבוד בחברה אחרת ולפני כשנה באסם ומוניר פנו אלי לחזור לעבוד איתם בחברת בלאק אנגוס. התפטרתי מהעבודה והתחלתי לעבוד איתם כאשר מוניר הוא בעלי החברה ובאסם הוא מנהל שאליו אני פונה בכל עניין [שם, שורות 45-47].

ומכאן, להסתייגויות שפירט בא-כוח המשיב 1.

ג.

1. תחילה מצא הסנגור הנכבד להדגיש שכל שאלה הנוגעת לכשרות אינה כלל על הפרק בתיק זה, ואולם, כבר בשלב זה לא הבנתי את טעמה של ההערה, באשר אין לנושא

הכשרות כל זכר בכתב האישום, מעבר לפרק הרקע הנותן ביטוי עקרוני לכללי היבוא של בשר לתחומי ישראל, להבדיל מבשר שנועד לרשות [עמוד 27 משורה 22 לפרוטוקול].

2. שנית, ניתן בטיעון ביטוי לפער בין המסה הראייתית הנוגעת לתקופה השנייה, שהיא רבה עד מאוד, לעומת התקופה הראשונה שראשיתה לפני כחמש שנים. עיקר הראיות ביחס לתקופה המוקדמת גלומה בהודעתו המפלילה של המשיב 4 ובמסמכים, ועל פי הנטען, מעבר לכך, אין בידי המבקשת די ראיות [עמוד 28 משורה 2 לפרוטוקול].

3. כטיעון משלים שהתמקד בהודעתו, שלא לומר בהפללותיו, של המשיב 4 נטען כ"טענת רוחב", שמסקלה של הודעה זו מוגבל באשר, גם המבקשת, כך נטען, אינה מאמינה לכל דבריו, שהרי אף החליטה על העמדתו לדין (בנקודה זו אך יוער שצידו, השני של אותו טיעון עתיד להישמע ולהידון גם מפי בא-כוחו הנכבד של המשיב 4).

4. כאמור, מתייחס כתב האישום לשתי תקופות עיקריות. מצב דברים זה היווה בסיס לטענה נוספת מפי ההגנה, לפיה תמוה שאין בפי המבקשת דבר וחצי דבר ביחס ל"תקופת הביניים", היינו לשנים 2013-2014 [עמוד 29 משורה 7 לפרוטוקול]. אם עלה בידי להבין נכונה טענה זו, עיקר מטרתה הייתה להוסיף ולהעמיד בצל את עוצמת הראיות ביחס לתקופה הראשונה. הגם שלא נאמר הדבר במפורש, דומני, שמשמעות טיעון זה הינה, שאם ביחס לתקופה זו אין בידי המבקשת ראיות, קל וחומר שביחס לתקופה מוקדמת עוד יותר, והמעט שיש בידה ושנתקבל בעיקר מהמשיב 4, אין בו די.

5. טיעון מרכזי נוסף התמקד בתאגיד שנקרא 'סלווה' הרשום ברשות והמתמחה בייצור נקניקים [עמוד 29 משורה 10 לפרוטוקול]. קיומה של חברה זו והזיקה של המשיב אליה, היוו את אבן הפינה לגרסתו שנועדה להסביר את מעשיו וללמד על חוקיותם. על-פי הנטען נקלעה המבקשת לכשל בחקירה באשר לא בדקה כראוי את גרסת המשיב, אולי בשל קשיים שנבעו מכך שבמוקד חברה הרשומה ברשות. סלווה זו, ודרך ההתנהלות הכספית בין חברות שונות שהיו כולן בבעלות המשיב או לפחות בזיקה אליו, במוקד גרסת המשיב. והדבר - כך, כאמור, נטען - לא נחקר כנדרש. בשלהי טיעוניו הוסיף הסנגור

שלחברת סלווה יש אישור להכניס מוצרים מסוימים למזרח ירושלים, וגם בכך יש כדי לתרום.

6. עוד ציינה ההגנה בדיקה שבוצעה באמצעות "איתורן" שנועדה ללמד לאן נוסעות המשאיות לאחר העמסת הסחורה בנמל חיפה. לטענת הסנגור, להפתעת החוקרים התברר שהמשאיות פורקות את כל הסחורה בשטחי הרשות, ואולם, מחייב ההיגיון הפשוט, על-פי הנטען, שהמהלך הכולל שהוצג על-ידי המבקשת נעדר היגיון: "... **ההיגיון הפשוט אומר שאני לא צריך להסתבך ולקחת את הבשר מהנמל לשטחים ואחר כך לישראל, אני אקח את הבשר לנמל ואשוק בישראל**" [עמוד 30 שורות 14-15 לפרוטוקול].

7. טענה נוספת התמקדה בפעולת החקירה שצוינה לעיל ושבה סומנו "קרטונים" בתחתיתם, בנמל חיפה, באות B, על ידי הרשות החוקרת שעקבה אחרי קרטונים אלה עד שלבסוף נמצאו קרטונים כאלה במסעדות בתל אביב. לפעולת חקירה זו שממצאיה נכללים בחומר הראיות, אין, על-פי הטענה, משקל רב.

8. לדברי ההגנה, טענת המאשימה, כי הסחורה שנרכשה מחברת דבאח, לא הגיעה כלל לחברת בלאק אנגוס, אלא הגיעה למפעל אחר, אך למרות זאת, נרשמה ההוצאה בספרי חברת בלאק אנגוס, אינה נכונה. אך גם בנקודה זו, בטענת ההגנה, יש קושי, שכן לטענת ההגנה, הוטרינר בהודעתו במשטרה מסר כי ראה במו עיניו סחורה של חברת דבאח במפעל בלאק אנגוס. האישור שניתן לסחורה על-ידי הוטרינר מחזק לטענת ההגנה, את עמדתה. הסנגור אף ממשיך ומציין, כי בנוסף לעדותו של הוטרינר קיימת גם הודעתו של הנהג, סמי, אשר מסר בחקירתו כי הביא סחורה מחברת דבאח לחברת בלאק אנגוס.

9. העובדה שבמוקד העבירה, ייצור בשר - היוותה בסיס לטענה נוספת לפיה, באשר יכול מפעל בשר לקבל חומר גלם בצורה מסוימת ולהוציאו בצורה אחרת, ייתכן שנקלעה הרשות החוקרת לטעויות: "... **עולה השאלה שהם טוענים שאי אפשר לקחת את**

**החלק האחורי ולשווק אותו כפילה. אומר הנאשם אני קצב אני יש לי ידע גדול
בבשר ואני יודע לעבד את הבשר... המשיב נותן גרסה איך הוא עובד עם הבשר
הזה" [עמ' 32 שורות 3 - 6 לפרוטוקול].**

10. ביחס לעובדות המהוות בסיס לעבירה על סעיף 218 סיפא לחוק העונשין (עשיית מעשה
העלול להפיץ מחלה), טען הסנגור שאין בחומר הראיות דבר וחצי דבר המוכיח לכאורה
סיכון כלשהו לציבור. בוודאי שאין תלונה מצד מאן דהוא שחלה בעקבות אכילת הבשר.
כטעון משלים צוין, שאם וככל, שבמהלך תקופה ארוכה ידעה המבקשת שנעשו פעולות
העלולות לסכן את הציבור ולא עשתה למניעתן, גם בכך יש כדי לחייב מסקנות רלוונטיות.

ד. טענות ההגנה נוכח תגובת המבקשת - הדיון הפרטני

כפתיח להמשך אקבע, שגם אם יש מידה של טעם באחדות מהסתייגויות הסנגור הנכבד, ספק
רב עד כמה יש בהן כדי לכרסם משמעותית בליבת חומר הראיות, ועד כמה יש בהן כדי להשליך
על תוצאתו הסופית של הדיון. ומן הכלל אל הפרט.

1. **הכשרות.** טענת ההגנה במישור זה, לא ברורה לי תכליתה כלל, באשר, כאמור, אין
בכתב האישום דבר במישור זה.

2. **התקופה הראשונה.** הגם שמהטעמים שפורטו לא נצרך בית המשפט בדיון זה
להתייחסות פרטנית לכל רכיבי חומר הראיות, ולרבות ביחס לתקופה הראשונה, הונחו
הראיות על שולחני ונבדקו בקפידה. בתמצית הדברים, דומני, שביחס לתקופה זו יש
מעט ממש בהסתייגויות ההגנה, ויתכן, שלא בכדי, לא הוגש כתב האישום סמוך לאותה
תקופה. זאת, הגם, שלא נכונה טענת ההגנה שכל הקשור בתקופה מוקדמת מתבסס
בלבדית על גרסת המשיב 4. גרסת המשיב 4 מהווה אחד מעמודי התווך ביחס לתקופה
הראשונה [אם כי לא רק], אך אין היא עומדת לבדה ודי אם אציין גם את המסקנות
העולות ממסמכים רלוונטיים מאותה עת.

קיימות ראיות לכאורה גם ביחס לתקופה הראשונה, אך מקבל אני שמשקלן הכולל נמוך משמעותית ממשקל הראיות ביחס לתקופה השנייה.

3. **הטיעון ביחס למשיב 4.** ככלל, אין קושי לקבוע, שהמשיב 4 בהודעותיו הנרחבות - מודה ומפיל. אשר להפללותיו נמצא לקבוע כי ראוי לייחס להם משקל רב, ובתוך כך אציין שבדיון במישור הראיות 'הלכאורית' אין בית המשפט נכנס לשאלות שבמהימנות. אך באשר משיב זה גם מודה, אף קטן החשש שלא נועדו הפללותיו אלא כדי להסיט את האש מעצמו: לפחות בעיקרו, חשש זה, בנסיבות העניין, לא קיים.

4. **הטענה בדבר תקופת הביניים.** טיעון זה, אינו אלא טיעון משלים לטענה בדבר חולשת הראיות הנוגעות לתקופה הראשונה. מן הצד האחד, מכבד אני את דברי ב"כ המבקשת שביקש להיזהר ולהימנע מייחוס עבירות למשיבים ביחס לתקופה שלגביה, לדעתו, יתכן שאין די ראיות; אך מן הצד האחר, עצם העובדה שלתקופת הביניים התשתית הראייתית לוקה בחסר, תומכת במידה ידועה, במסקנתי הכללית שכבר קיבלה בהחלטה זו ביטוי, ולפיה לתקופה שהיא אף מוקדמת לתקופת הביניים, היא התקופה הראשונה, ניכרת חולשה מסוימת במסה הראייתית.

5. **חברת סלווה.** עובדת קיומה של חברה כאמור ברשות, אף בהינתן שכך, והעובדה שבגרסאותיו החלקיות בחקירתו נקט משיב זה בגרסה סביב חברה זו, שאולי, לא ניתן היה למצות את הבדיקה כלפיה בשל מיקום החברה - אין בכך ולא כלום. ראשית, אין הדעת נותנת, שכל אימת שנוקט חשוד בחקירתו בגרסה שיש קושי לאמתה, יוכל הוא על נקלה להצביע על כשלי חקירה, רק בשל כך. בהינתן, שקיימות ראיות פוזיטיביות לחובתו, כבפרשתנו, לסיפור ביחס לחברה זו, אין, לדידי, כל משקל. כל תיזה ביחס לסלווה לא תשנה מכל שאמרו המפלילים שאת מספרם מי ימנה, החל במנהל החשבונות, המשיב 3, שלבטח היה יודע, אם היה בהתנהלות הנוגעת לסלווה (- אם בכלל), כדי להועיל. זה היה גם האינטרס שלו. הטענה - נדחית.

6. **הטענה בדבר חוסר היגיון כלכלי.** בכל ההערכה להגנה, בטענה זו, בנסיבותיה של

הפרשה המונחת על שולחני, אין ולא כלום. עצם הטענה שההיגיון הכלכלי הפשוט מצדיק היה הימנעות מהעברת הבשר המוברח לשטחי הרשות, מתעלם לחלוטין מרצון המעורבים, בוודאי לשיטת המבקשת, להסוות את הפעילות העבריינית. אין על הפרק מהלך שנכון בכלל לשקול את בחינתו במשקפיים כלכליות בלבד. עצם הרצון להסוות את הפעילות הבלתי חוקית ולהקנות לה כסות של פעילות לגיטימית, מצב דברים שקיבל ביטוי ברור בחומר הראיות, למשל, באמצעות ראיות לערבוב הבשר המוברח עם בשר 'חוקי', מלמד בעליל על מסקנה שבנסיבות הנדונות היא אף מובנת מאליה לחלוטין, שלמעורבים ובמרכזם המשיב, היה עניין והיתה נכונות להשקיע משאבים בהסוואת הפעילות. זאת, גם אם הדבר, כביכול, "לא כלכלי". ולכל היותר, יתכן שיהא מי שיסבור שניתן היה לבצע הסוואה זו בצורה זולה יותר: יתכן שכן, יתכן שלא. אך גם אם בוצעה ההסוואה במסלול שהוא, אולי, לא הכי כלכלי, כטענת הגנה - מה בכך. הטענה - נדחית.

7. **הקרטונים שסומנו - B.** כאמור, מצביע חומר החקירה על פעולת חקירה שעקבה באמצעות סימון אחר החלק התחתון של האריזות בשעה שמרכיבים אחרים של חומר הראיות מלמדים על שינויים שבוצעו במכסים. ניתנה הדעת להסבר שביקשה ההגנה לנפק והוא לא ניתן היה כלל להבנה. לטעמי, על הפרק פעולת חקירה מיטבית, שמשקלה ממשי. אף אין המדובר באריזה אקראית אחת. ולכל היותר, ואף אם אהיה נכון לקבל שיתכן ויש בפעולת חקירה זו ללמד יותר על האריזות מאשר על תכולתן (היינו, שתחתית הקרטון נשארה אך אין בכך כדי ללמד דבר על הבשר), לכל הפחות, חיזוק לשאר הראיות, יש בכך. ולטעמי, אף חיזוק רב. קל וחומר, כשעל הפרק אריזות מסומנות שלא נתפסו לבסוף רק במסעדה אחת אלא בהרבה מעבר לכך.

8. **מס הכנסה.** מעבר לטענות הפרטניות שתרם הסניגור הנכבד, יוטעם, שעצם קיומן של עבירות מס בפרשה מסוג זה, מוטבע בטיבה: מקום שלא יכול הנישום לדווח על מעשיו האמיתיים, שהרי, בעשותו כן, מדווח הוא על פעילות בלתי חוקית בעליל, בהכרח מבצע הוא גם עבירות מס. לא בכדי, נכון היה לכנות את ההתנהלות בנושא הבשר, במושג: עבירות הליבה. כמעט תמיד, כשמתבצעות עבירות כלכליות אותן מנסה העבריין

להסוות, מתבצעות גם עבירות מס, באשר לא יכול העברין לדווח על מעשיו הנלוזים. במקרים רבים, תקף האמור גם ביחס להלבנת הון, וגם פרשתנו - תוכיח. ויתר על כל זאת, נמצא להזכיר את מכלול הראיות אליהן התייחס בטיעוניו, והמלמדים על רכישת בשר מדבאח למטרות הסוואה וטשטוש. יוטעם, שהראיות הנוגעות לחלקו של בשר דבאח בפרשה, מקורן בעדויות רבות. נוכח האמור, גם טענה זו, דינה לדחיה.

9. **השינוי בתצורת הבשר.** ניתנה הדעת גם לטענה לפיה עיבוד הבשר יצר שינויים שגרמו לאי בהירויות בחומר החקירה. חומר הראיות ובכלל זה תעודות המשלוח מפריכים טענה זאת: לא הכל, בשר קצוץ, יש חלקים מוגדרים, בכלל זה סינטה, ואין טענה זו מתיישבת כלל עם חומר הראיות.

10. **הטענה בדבר מעשה העלול להפיץ מחלה.** במישור זה גלומה מורכבות ראייתית הנובעת מהלשון בו נוסחה העבירה שהיא נשוא טיעון זה. במוקד העבירה, גרימת **פוטנציאל** סיכון. חומר הראיות מלמד על הטעיה אפשרית של הוטרינר שבדק את הבשר, ולמעשה, כנראה, הוטעה ולא בדק, ומכאן שיש ראיות לכאורה לרכיב זה. ניתנה הדעת לטענות ההגנה שכנראה נבדק הבשר פעמיים - לראשונה ברשות ובשנית על-ידי הוטרינר, ואולם אין בהן די: ביחס לרשות, אם נבדק הבשר, אם לאו, אין אנו יודעים, באשר אין בחומר הראיות דבר בכיוון זה; ובאשר לבדיקתו על-ידי וטרינר בישראל - משעה שיש בחומר הראיות כדי ללמד על החלפת מדבקות, שהיה בהן כדי להטעות את הרופא, נשמטת הקרקע גם מתחת לרגלי הטענה במישור זה. ולצד האמור, בשים לב לטענות לפיהן לא אותר אף חולה שהתלונן על כל נזק, נמצא להזכיר שיסודות העבירה אינם מחייבים שאדם כלשהו חלה וכל כיוצ"ב (אין זו עבירה תוצאתית), אלא די ביצירת הסיכון. ולטעמי, בהכנסה לתחומי ישראל של בשר בנסיבות האמורות, שנמצא במסעדות בישראל ושאותו צרכו לקוחותיהן, גלום סיכון. לפחות, לכאורה. מכאן, שלמרות הבעייתיות בניסוח העבירה, יסודותיה הוכחו לכאורה בנסיבותיה של פרשה זאת.

ה. כללו של הדיון הראיתי ביחס למשיב 1. לחובת משיב זה ראיות למכביר שמקורן במפלילים.

מכיוונים רבים ושונים, מכך שבמשטרה בתחילה שתק, מפעולות חקירה שונות בכללן האזנות סתר והקרטונים שסומנו ועוד. לא בכדי אישרה ההגנה את דבר קיומן של ראיות לכאורה, מסקנה, שעל פניה היא לחלוטין בלתי נמנעת. בנסיבות אלה, להסתייגויות ההגנה יש משקל, אם בכלל, ביחס לתקופה הראשונה. ככלל, ייתכן, אכן, שביחס לתקופה זו המסה הראייתית - פחותה בהיקפה. ברם, ביחס לתקופה השנייה, אין להסתייגויות ההגנה משקל של ממש, ואין בהן אף כדי לכרסם בתשתית הראייתית המוצקה והסמיכה שהניחה המבקשת על שולחן בית המשפט.

6. המשיב 2

א. גם ב"כ המשיב 2, מנהלה של הנאשמת 9, נכון היה לאשר את דבר קיומן של הראיות לכאורה. בנקודה זו אך אזכיר, שמיוחסות למשיב זה עבירות מרכזיות הנוגעות לליבת החשד (שיווק הבשר) ועל החוק לאיסור הלבנת הון. כל זאת, בכפוף להצטרפות ב"כ להסתייגויות שפירט ב"כ המשיב 1, ובכפוף להסתייגויות נוספות, בפרט כאלה המתייחסות למקומו של המשיב 2 בפרשה. אשר להחלטת המשיב 2 לאמץ את הסתייגויות המשיב 1 - ביחס אליהן תקף כל האמור לעיל.

ב. דומני, שעיקר דברי בא-כוחו הנכבד יוחדו לספק הקיים, לדעתו, ביחס למעמדו ולתפקידו של מרשו: **"קשה להבין מהמדינה האם הם רואים בו 'קוף' שנאשם 1 מנהל את כל עסקיו והוא בר סמכא, כי אז האם ידיעתו היא לכלל השרשרת? האם הם רואים בו כאדם פסיבי ולא אחראי? השאלה אם כאן מה אומרת המדינה, מה מעמדו ברור לחלוטין מכלל העדויות של כלל האנשים שבקושי מכירים אותו, האם ניתן להגיד שהוא דומיננטי כפי שהמדינה מנסה לומר..."** [עמ' 35, שורות 13 - 16 לפרוטוקול].

ג. כלל ועיקר: מלמד חומר הראיות, ובמובהק, שהיה המשיב 2 מנהלה של הנאשמת 9, ומשלב זה, באשר חלקה של נאשמת 9 הינו מרכזי בפרשה, והיה, על פניו, קריטי לאפשרות לביצוע מרבית העבירות נשוא כתב אישום זה, הרי שכל הטענות הנוגעות למקומו המרכזי של משיב זה בפרשה, דינן לדחייה: מנהלה של חברה שמעורבותה כה עמוקה, נושא באחריות

ישירה למעשיה, ואף לא נטען אחרת.

ד. כללו של דיון, יש בנמצא ראיות לכאורה למיוחס לו בכתב האישום, ולכל היותר אסייג במעט את מסקנתי זו ביחס לתקופה הראשונה: במקביל לכל שפורט ביחס למשיב 1, גם ביחס למשיב זה, ביחס לתקופה המוקדמת, חומר הראיות דליל יותר, כפי שאף ציין בצדק בא-כוחו הנכבד [עמוד 34, שורה 14 לפרוטוקול].

7. המשיב 3

א. הגם, שבניגוד לעמיתיו, לא נכון היה ב"כ הנכבד של המשיב 3 לאישור עקרוני בדבר קיומן של ראיות לכאורה, בכפוף להסתייגויות שפורטו, בפועל לא חלק על קיומן של ראיות כפי שפירט קודם לכן ב"כ המבקשת. עיקר טענות ההגנה, אם לא כולן, התמקדו בטיעון שבבסיסו השוואה בין משיב זה למשיב 4: טול את הטענות, הפוך בהן, והפוך בהן, ולא תמצא בהן דבר לחובת התשתית הראייתית אשר את תמציתה פירטתי לעיל. מכאן גם, שלא נדרש בית המשפט להרחיב בדיון במישור זה.

ובשלב זה של הדיון נמצא לקבוע שקיימות לחובת משיב זה ראיות לכאורה לכל הנטען באישומים המיוחסים לו - 2, 3, 4, ו-6.

ב. אכן, יידרש בית המשפט להשוואה בין משיב זה למשיב 4, ולטענת ההגנה שפורטה. ואולם, לטעמי, מקומו של דיון זה, אליו חתר ב"כ מתחילת הטיעון, אינו במישור הראייתי, אלא בשלב הבא: ראיות לכאורה - קיימות.

8. המשיב 4

א. ב"כ משיב זה, שהיה על-פי כתב האישום מנהל החשבונות של הנאשמת 8, החברה המנוהלת, כזכור, על-ידי המשיב 1, אישר גם הוא את דבר קיומן של ראיות לכאורה באישומים הנוגעים אליו, וגם הוא, כמוהו כקודמו, שם את הדגש בדבריו על חלקו בפרשה.

ב. בתמצית הדברים, למד בית משפט מפי בא-כוחו הנכבד של משיב 4 על שתי הערות. ראשית, ביקש הסנגור הנכבד לתמוה הכיצד לא ראתה המבקשת במרשו כעד תביעה, באשר מי שמודה ומפליל את חבריו, מקומו, לדעת ההגנה, בצד השני; ושנית, שלא היה הוא, אלא שכיר של המעורבים העיקריים, המשיב 1, בפרט. מי שלמעשה היה "המרוויח הראשי" היה המשיב 1, אולי גם אחרים, אך בוודאי לא הוא: **"באסם עשה מיליונים ואנחנו היינו עבדים שלו ואני רציתי להתפטר כי ידעתי שזה יבוא"** [הודעת המשיב מיום 13.4.2016 בעמוד 2 שורה 8].

ג. מן המקובץ נגזרות, לשלב זה של הדיון, המסקנות הבאות. שאלה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, אינה כלל בנמצא, לשיטת המשיב עצמו. מנגד, על הפרק, שאלת מקומו ותפקידו בפרשה הכוללת, ובאופן ממוקד השאלה, האם אין המדובר אלא בחוליה חלשה ומשנית, ואולם, אף בהינתן שזו שאלה הטעונה התייחסות, מקומה בדיון בשאלת עילת המעצר ולא במישור הראייתי, שהוא, כאמור, אינו נתון כלל בספקות ביחס למשיב זה.

9. המשיב 5

א. בדיון הראשון, בחר ב"כ משיב זה שלא להתייחס פרטנית לראיות ורואה אני אותו כמסכים לקיומן [עמוד 40 שורה 9 לפרוטוקול], עם זאת, ביקש לשוב לנושא בדיון השני, לפחות ביחס לחלקו של מרשו (המשני מאד, לדעתו), ובמישור הנוגע ליסוד הנפשי. זאת, הגם, שביחס לליבת הטענות בדבר חלקו של משיב זה ומעשיו, לא ניכרת מחלוקת של ממש: **"מרשי שיווק תוצרת של המפעל הזה ואני לא טוען לגבי מה היה בתוך התוצרת, אני מוכן להניח שזו תוצרת שהוברחה בנסיבות פסולות"** [עמ' 71 משורה 10 לפרוטוקול]. אלא, שלדעתו - **"מבחינה מהותית, החלק של מרשי צריך להיות עבירות סיוע... אני חושב שכאן יש יסוד נפשי מוחלש"** [שם, מעט קודם, שורות 3 - 4]. בתוך כך הודגש, שמשיב זה כמעט לא ביקר במפעל, היה הוא המשווק, ואכן, מקבלת גם המבקשת, כי, ככל הנראה, גם אם ביקר, לא עשה כן השכם והערב.

זהו, אפוא, מוקד הדיון הראייתי.

ב. תחילה אתן ביטוי למסקנה אליה עתיד אני לשוב, לפיה, אפילו סברתי שאכן יש בטענות אלה ממש, ולא כך, לכל הפחות המדובר בעצימת עיניים מתמשכת וקיצונית, המקימה, גם היא, כידוע, יסוד נפשי: עצימת עיניים לרווחה -

במסגרת חוק העונשין (תיקון מס' 39)... נוספה לחוק העונשין הגדרה אשר נעדרה ממנו קודם לכן, בדבר משמעות המונח 'מחשבה פלילית'. כחלק מן ההגדרה שבסעיף 20 לחוק העונשין, אימץ המחוקק את הדוקטרינה שפותחה עד אז בפסיקה - בהתאם לדין האנגלי - בדבר 'עצימת עיניים' השקולה לידיעה... בנוסף, בחוק העונשין (תיקון מס' 43) (התאמת דיני העונשין לחלק המקדמי ולחלק הכללי), התשנ"ה-1995, נוספה לחוק העונשין הוראת ההתאמה שבסעיף 90(א)(3), לפיה יתפרש המונח "ביודעין" או כל מונח בעל משמעות דומה, כמחשבה פלילית כאמור בסעיף 20(א) - דהיינו "מודעות". על-כן, נקודת המוצא לדיון שלפנינו היא, כי "ניתן לייחס לאדם יסוד נפשי של מודעות לא רק כאשר הוכחה מודעות בפועל אלא גם כאשר הוכח כי אותו אדם חשד בטיב ההתנהגות או באפשרות קיום הנסיבות הנמנות עם פרטי העבירה, אך בחר שלא לברר את הדברים" (ראו: ע"פ 5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל, פסקה 21 לפסק דינה של השופטת א' חיות (9.11.2014)... אנו סבורים כי למצער היה חשדו של פלד באשר לעובדות הנזכרות באישומים הראשון והשני, חשד סובייקטיבי וממשי וכי הוא נמנע מבירורו. על-כן, אין בידינו לקבל את טענתו של פלד כי קביעות בית המשפט בעניינו מצביעות לכל היותר על יסוד נפשי ברמה של רשלנות או על כשל ניהולי בהתנהלותו [ההדגשות שלי - א. ר.; ע"פ 3506/13 דוד הבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, ניתן ביום 12.1.2016].

ג. התקיימות היסודות לקביעה בדבר עצימת עיניים, אינה בספק של ממש, ולמעשה אף לא השאלה האם בשלב מסוים הפכה זו למודעות מלאה. ולכל היותר, יש מקום לשאלה, מתי הפכה עצימת העיניים הוודאית, למודעות בפועל. אך עצימת עיניים, על פניה, היתה, גם היתה, ומשלב מוקדם מאד: "אני הערכתי שיש הברחות של בשר מהשטחים לחב' בלאק אנגוס. רק כאשר יחידת הפיצוח תפסה את הבשר שלנו בחב' וולדמן. כשהבשר נתפס בחב' וולדמן אני דיברתי עם אבי בן ארויה על הנושא הזה. בהקשר לכך דיברנו אני ואבי גם על הוטרינר ישי שאנחנו מרחמים עליו.. ההרגשה היתה שבאסם ומוניר מסבנים אותו... אני ידעתי שיש איזשהו תרגיל שעושים לוטרניר אבל העדפתי שלא לדעת. לא רציתי להיות שותף לזה כי ידעתי שמדובר במשהו לא בסדר. במקביל לתפיסה אצל וולדמן התחלתי לחפש עבודה אחרת כי באסם לא עמד בהבטחתו שהיא להיות חוקי וישר" [הודעת משיב זה מיום 6.4.16, שורות 178-188]. אף היו לו חששות,

ולא בכדי: "היו לי חששות ואני אגיד לך למה. אני שמעתי דיבורים של מתחרים שהאשימו אותי במכירת בשר מהשטחים. הם אמרו לי אתה יודע מאיפה הבשר שלך ואני אמרתי לא. אני לא יודע. זה עניין אותי מאיפה הבשר והעדפתי לא לדעת" [שם, שורות 190-192]. אף על תחושותיו סיפר בגילוי לב משיב זה. לכשנשאל מהיכן מגיע רוב הבשר שחב' בלאק אנגוס קונה, השיב: "על סמך ההרגשה שלי ולא על סמך ידע, לפחות 50% מהבשר של בלאק אנגוס מגיע מהשטחים. אני אומר את זה בגלל הכמויות של הפילה. ואני אסביר לכם, בכל פרה יש רק 2 יחידות של פילה ואני הייתי מוכר ללקוחות של בלאק אנגוס בעיקר פילה ובכמויות גדולות... זה אומר שבכל יום צריכים לשחוט במדינת ישראל המון פרות. בנוסף, המחיר של הפילה הכשר הוא גבוה יותר מהמחירים שאני מכרתי... להערכתי אז כנראה שבאסם דאג להבריח בשר מהשטחים כדי שיוכל לאזן את זה עם המחיר של הכשר כי ב - 80 ₪ אף אחד לא היה קונה ממני" [שם, שורות 196-202]. ובאשר לידיעה על האיסור להבאת בשר משטחי הרשות לישראל השיב: "יש חוק שאוסר את זה... אם אני אגיד להם הם לא יקנו ממני בשר" [שם, שורות 250-252].

ד. בשולי הדברים נטען בכיוונים נוספים, כגון פגיעה בזכות ההיוועצות בחקירה, נושא שלכל היותר ניצב בשוליו של הדיון הראייתי, בוודאי בהקשרו של הליך זה; נטען גם כלפי האופן בו ניסחו החוקרים את שאלותיהם, הן כלפיו, והן כלפי מי מבין אלה שהפלילו אותו (משיב 3, בפרט), ועוד. לא מצאתי בטענות בכיוונים אלה, ולא כלום.

ה. דומה, ולאחר כל זאת, יש מקום גם להגיונם של החיים. מעורב המהווה חלק ממארג עסקי-עברייני במשך שנים; מעורב, שנטמע לחלוטין במיזם, המצוי, מדרך העולם, וכמו כל משווק, בקשר, גם עם מי שמספק את הסחורה - לא כלאחר יד יוכל לטעון שלא ידע את טיב מוצריו.

התמונה המסכמת ביחס אליו, מחייבת את המסקנה, שיסוד נפשי, היה, גם היה: לטעמי - אף מודעות, אך לכל הפחות, עצימת עיניים מאומצת וקיצונית, וגם זאת, לא עד סוף התקופה, אלא, לכל היותר, בשלביה הראשונים. ואם יש טענה שיש לייחס לה יותר משקל, היא נוגעת לחלקו, באשר, אין חולקין, לא היה הוא המעורב העיקרי בפרשה.

לסיכומו של החלק הראיתי נמצא לקבוע, שקיימות ראיות לכאורה לכל האמור בכתב האישום, בהסתייגות אחת, אמנם, לא-קיצונית במשקלה, והיא נוגעת למוצקותן של הראיות לאישומים המתייחסים לתקופה הראשונה. לצד האמור, נדרש, אכן דיון ממשי ביחס למקומם של חלק מהמשיבים במארג העברייני הכולל, אך דומני שדיון זה נוגע יותר לעילות המעצר מאשר לעצם קיומן של העובדות המקימות את העבירות: במישור העובדתי, אין מקום רב לספק.

10. הערות לראיות ביחס לעבירות המס והחוק לאיסור הלבנת הון

א. במוקד אישומים 3 - 6, עבירות מס והלבנת הון, בתקופה הראשונה ובתקופה השניה. בהקשר זה, נדרשות, לשם שלימות התמונה, מספר הערות.

ב. זהו מקומה בפרשה של חברת דבאח, ממנה נרכש לכאורה, בשר, שכל תכליתו - טשטוש, הסוואה ובלבול. תחילה נמצא להזכיר, שעדות המשיב 4, מנהל החשבונות, מלמדת על מאמץ רב אנפין, ודי אם אציין את דבריו מהודעתו מיום 5.4.16, ללמדנו, כי - "... מעולם לא קנינו באמת סחורה מדבאח. כל המטרה היתה על מנת להראות תשומות מתאימות לתפוקות בחברת בלק אנגוס" [שורות 278 - 279]; ובהמשך - "תראה ראינו מולנו מול העיניים שזה פיקטיבי, יש לדוגמא קבלה על שק מברשנה והשיק נפרע ע"י גמזו ובנוסף אנחנו לא קיבלנו מהספקים האלה באמת סחורה. לגבי דבאח ידעתי שמישהו מבני משפחתו של באסם מקבל את הסחורה פיזית ולגבי בשרנה לא ראיתי שאנחנו מקבלים סחורה" [שורות 318 - 320].

ג. המעשים שבמוקד, מהווים, ובמובהק, עבירות הלבנת הון, לכל דבר ועניין:-

... מאבק ופגיעה ביכולתו של העברין לעשות שימוש חוזר ברווחים הכלכליים שנוצרו לו מן העבירות הפליליות, הם תכליתו הבסיסית של החוק... היסוד העובדתי אותו יש להוכיח הוא עשיית פעולה ברכוש אסור. יסוד זה מורכב מרכיב התנהגותי של "עשיית פעולה" ומרכיב נסיבתי של "רכוש אסור" שבו נעשתה הפעולה. הגדרת רכוש אסור מוסדרת בחוק, ועניינה רכוש, לרבות "כספים" על פי סעיף ההגדרות, שמקורו בעבירה המנויה בתוספת הראשונה לחוק איסור הלבנת הון (סעיף 2(א) לחוק) (להלן עבירת מקור); היסוד הנפשי לעבירה דורש, כי הפעולה ברכוש האסור תיעשה "במטרה להסתיר

או להסוות את מקורו...". יסוד זה מתממש בעת שהעברין מבצע פעולה "בכוונה להסתיר" את הרכוש האסור. בעניין סלכגי נידונה פרשנותו הראויה של הביטוי "הכוונה להסתיר", ונקבע כי במסגרת דרישה זו אין צורך להוכיח כי לעברין הייתה כוונה "להלבין" את הרכוש, וכן שכוונת ההסתרה התממשה בפועל, אלא די לבחון אם הייתה כוונה מיוחדת "להסתיר" ולטשטש את מקורו ורווחיו. על כוונה זו ניתן לעמוד גם על דרך בחינת הרצון או השאיפה להשיג את יעד ההסתרה, אותם מגלה העברין ... עוד נקבע, כי במסגרת בחינת יסוד זה לעניין קיומו של יסוד ההסתרה, "יש להבחין בין הסתרה לשם מניעת גילוי עבירת המקור או שמירה על היתכנות ביצוע עבירת המקור לבין הסתרה לשם ניצול פירות עבירת המקור", והאחרון הוא הממלא את דרישות היסוד (ראו עניין סלכגי פסקה 37 מפי השופטת ברק-ארז; ע"פ 8274/11 אדז'רסקי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 37 (2013)). מבחן זה נגזר מפרשנות תכליתית של החוק וכן נועד להגבלת תחולתו של הסעיף למקרים שבעבורם בא לעולם, שכן אחרת עלולה עבירת הלבנת ההון לחול על כל עברין שבמסגרת פעילותו הפלילית פעל לשם אי גילוייה של הפעילות האסורה, ולא לשם הרחבת פעילותו הפלילית, או שימוש בפירותיה האסורים של העבירה - שהן הפעולות שעמן מבקש להתמודד החוק. [ע"פ 8265/13 דמיטרי מליכאל נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, ניתן ביום 10.3.16].

והדברים, כמו נכתבו לענייננו.

ד. בנקודה זו יש לקבוע, שהיה ברכישות פיקטיביות כדי להוות מרמה ותחבולה שנועדה ליצירת מצגים בדבר הוצאות שלא היו, כלשון סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה, וסעיף 117 על סעיפי המשנה שלו, בחוק מס ערך מוסף. על הפרק - מליוני שקלים.

ד. הלבנת הון. במעשים הנדונים, על פניהם, יש גם משום עשיית פעולה ברכוש אסור, וצודק ב"כ המבקשת, שמלבד הבשר, גם את תמורתו ניתן לראות כרכוש אסור. אף הטשטוש בבשר חוקי לכאורה, פעולה שנועדה להטעיות גם בכיוונים אחרים, כגון במישור האישורים הווטרינריים, מתיישב עם תפיסות היסוד של החוק, ועקרון טיפת הדיו, מתקיים בבשר: הבשר עורבב, הכסף עורבב, והמדבקות שהוחלפו, העניקו את הכסות החזותית, כביכול, למעשים.

עילות המעצר ושאלת חלופות המעצר

11. עילות המעצר - כללי

אקדים בהתייחסות למישור הכללי, אגב מודעות לצורך להתייחסות פרטנית למשיבים השונים במעלה הדרך.

א. **עילות מעצר מצטברות.** על פי הנתען, קמה עילת מעצר לכל המשיבים מכח משקלן

המצטבר של שלוש עילות: מסוכנות, חשש לשיבוש הליכי משפט, וחשש להימלטות מאימת הדין. זאת, הגם, שאין חולקין, שעילה סטוטורית לא קיימת.

1. יסוד המסוכנות, נטען, בסיכון הגלום בהפצת בשר "לא חוקי", ובחשש שינסו המשיבים לחזור למעשיהם. בטיעוניו במישור זה, הדגיש ב"כ הנכבד של המבקשת גם את התחכום שאפיין את הפעילות העבריינית, וגם את התקופה הארוכה בה נמשכה. בתוך כך נחלקים הצדדים בטיעוניהם ביחס למצב המפעלים לאחר חשיפת המעשים.

2. החשש לשיבוש נלמד, לדעת המבקשת, בין היתר, מהתנהלות המעורבים, המשיב 1, בפרט, לאחר שהתברר שהרשות החוקרת בעקבותיהם (האזנות סתר, ועוד).

3. החשש להימלטות מאימת הדין נומק בחשש מחומרת העונש האפשרית הצפויה במקרה בו יורשעו המשיבים.

ב. **עילת המסוכנות.** במהלך הדיון, נחלקו הצדדים רבות בשאלה עד כמה מסוכנת היתה הפעילות קודם חשיפתה. ואולם, ספק עד כמה רלוונטי עוד ויכוח זה עתה. הגם שנכון אני לקבל עקרונית את טענות המבקשת, נכון לקבל גם את השגות ההגנה: החשש שיחזרו המשיבים למעשיהם, מלבד המשיב 1, אינו קיצוני, וייתכן שיש מידה של הפרזה בדרך הטיעון בו נקטה במישור זה המבקשת. מכיר אני בעילת מעצר זו, אך את משקלה לצורך החלטה זו יש להעריך עניינית ומידתית.

ג. **עילת השיבוש.** חומר הראיות מצביע על בסיס לחשש בכיוון זה, בפרט מכיוונו של המשיב 1. ואולם, דווקא מוצקותן, איתנותן וגיוונן של הראיות, מחליש במידה ידועה את עצמתה של עילה זו: כלפי המשיבים תשתית המורכבת מכל כך הרבה עדויות, שלא בנקל ניתן יהא לשבשן. נכון אני להכיר בעילה זו, אך, מלבד ביחס למשיב 1, שלגביו, על פני הדברים, חשש זה חד וחריף

במיוחד, לא יהא נכון להגדירו כקיצוני.

ד. **החשש להימלטות מאימת הדין.** חשש זה קיים ביחס לכל המשיבים, ושני העיקריים בפרט.

ה. **לשאלת טיב העבירות.** נחלקו באי כחם הנכבדים של הצדדים רבות, ולטעמי - רבות מדי -

בשאלה, האם על הפרק עבירה שעיקרה בממד הכלכלי, או בסיכון הגלום בה לציבור. לטענת ההגנה, נזק לשלום הציבור ובריאותו, לא הוכח, אף לא לכאורה, והממד הכלכלי, אין בו כדי להקים חזקת מסוכנות סטטוטורית. מחלוקת זו לוקה במידה של מלאכותיות, באשר יש במקבץ הכולל, גם מזה, וגם מזה. מכל מקום, בנוגע להיבטים המשליכים על עילת המעצר יוער עוד, שהעבירה הנוגעת לשלום הציבור הוגדרה על בסיס הסיכון הגלום בעבירה - "מעשה העלול להפיץ מחלה". עם זאת, נוטה בנקודה זו דעתי, ולו במעט, לטעוני ההגנה, ולהבחנה נדרשת בין פוטנציאל הסיכון שהיה במעשים, קודם המעצר, לבין המצב עתה: אף אם היו גורמי סיכון במעשים בשעתו, והיו, דומני, שלא בהינף יד יוכל עוד מי מהמעורבים, למעט המשיב 1, לשוב ולעשותם, גם אם ישתחרר בתנאים.

ו. **הממד הכלכלי שבעבירות, כשיקול למעצר.** ואולם, ביחס לממד הכלכלי שעל מקומו

המרכזי אין חולקין, נפסק, וחזר ונפסק, שהעובדה שאין בכך כדי להקים חזקת מסוכנות סטטוטורית, אין משמעותה, שלא ניתן לקבוע שקיימת עילת מעצר, ובמקרים המתאימים, גם בעבירות מסוג זה, אין מקום לחלופות מעצר, ואכן, גם בעבירות כלכליות, יש בנסיבות המתאימות, כדי להקים עילת מעצר:-

על אף שהעבירות המיוחסות לעורר הן בעיקרן עבירות כלכליות, סבורני, כי אופן ביצוען, התחכום, התכנון והמערך שלוה לביצוען מלמדים על מסוכנותו של העורר. במשך תקופה ארוכה העורר היה שותף, לכאורה, להוצאתה לפועל של תוכנית עבריינית מסועפת ומורכבת שהתפרשה על פני אזורים שונים, אשר דרשה שיתוף פעולה מלא ומתמיד של כלל המעורבים בפרשה וגלגלה סכומי כסף בהיקפים עצומים, של מאות מיליוני שקלים, תוך מגמה ברורה להונות את שלטונות המס ובניגוד להוראות חוק איסור הלבנת הון. כך שאין מדובר במעשה חד פעמי של העורר, במעידה נקודתית, אלא הוא היה לכאורה שותף למסכת פעולות מורכבת ומתמשכת אשר יש בה ללמד ולהעיד על מסוכנותו. כבר נפסק, כי עילת מסוכנות עשויה להתקיים אף בעבירות כלכליות ובעבירות רכוש, זאת כאשר העבירות מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר

או תוך התארגנות של כמה עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (בש"פ 11136/03 מדינת ישראל נ' איטח, פ"ד (נח) (5) 337, 340 (2003); בש"פ 8082/12 אוסקר נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (23.12.2012)). כל הסממנים האמורים מתקיימים בעניינו של העורר. [בש"פ 6393/13 אילן שפק נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, 20.10.2013].

וכן: -

ביהמ"ש העליון פסק בלא מעט החלטות, כי עילת מעצר ועילת מסוכנות עשויה להתקיים גם כאשר עסקינן בעבירות רכוש בלבד, וזאת כאשר המסוכנות נלמדת מנסיבות ביצוע העבירות, כאשר אלה מבוצעות בשיטתיות, בהיקף ניכר, לאורך זמן, או תוך התארגנות של מספר עבריינים.. כל הפרמטרים המנויים מתקיימים בעניינו [מת (ת"א) 20691-03-10 מדינת ישראל נ' שמוליק זאווין, פורסם במאגרים, ניתן ביום 16.3.2010].

ז. הערה ביחס לעילה כלפי המשיבים 3 - 5

קודם הדיון הפרטני ביחס למשיבים אלה (ובמידה ידועה נכונים הדברים גם ביחס למשיבים 6 - 7), מצאתי לנכון לאפיין את גדרי המחלוקת הבסיסית, ביחס לכולם. מן הצד האחד, היו משיבים אלה, כולם, מעורבים במארג העברייני, מכף רגל ועד ראש: פעילים, אקטיביים, לעתים רבות - יזמו מהלכים, ונטמעו כולם ב"מיזם" עד כי היו חלק בלתי נפרד הימנו לאורך תקופות ממושכות; אך מן הצד האחר, לא עשו את שעשו, אלא תמורת שכר עבודה, ככל הנראה בשיעורים מוגבלים, אולי אף פחות מהשכר הממוצע במשק, וראויה להדגשה מיוחדת ההערכה, בהתבסס על הראיות, שהרווח הכלכלי העיקרי, נותר ברובו העיקרי בידי המשיב 1, עם שאלה ביחס למשיב 2. ההון המולבן, רובו ככולו, והרווח עליו לא שולם מס, לא הגיע לכיסיהם מעבר לשכר מוגבל בהיקפו. אין זאת, אלא שיכולתו המניפולטיבית המוכחת של המשיב 1 עשתה את שלה.

טענה זו, לקח אותה לקצה, ב"כ הנכבד של המשיב 5, כשטען, כי: "**הלקוח שלי מבחינה מהותית, העבירות שהיה נכון לייחס לו, זה מהמשפחה של סיוע**" [עמ' 70 שורה 12 לפרוטוקול]. בנקודה זו נוטה אני לקבוע, מצד אחד, שעל פני הדברים, מידת המעורבות של כל אחד מבין אלה, עמוקה, ממושכת, ומהווה חלק מליבת הפעילות, עד כי עברו מזמן, כולם, את "רף הסיוע": שותפים הם, גם אם

לא עיקריים [השווה - ע"פ 4186/13, **ע'נאים נ' מ"י**; שימת לב ממוקדת למשקלו של היסוד העובדתי במבחן המשולב, ללמדנו, שככל שהמעשים נוגעים יותר בליבת העבירה והם נרחבים בהיקפם, כך יש מקום רב יותר להכרה במעורבים כמבצעים בצוותא, היינו יותר מאשר מסייעים]; עם זאת, ומן הצד השני, אין לומר, שאין בידי להבין את הטיעון בו נקטה ההגנה. בהינתן שהמטרה העיקרית היתה כלכלית ועיקר הרווח לא הגיע לכיסם של אלה, מלבד משכורת, שאין חולקין שלא חרגה בהרבה מהממוצע המשק, וגם אם מקור כספי המשכורת ברווחים הנגועים, במבט בפרספקטיבה הכוללת, יש מעט בנטען בכיוון זה. ומשיבים אלה, כולם, שלא במקרה, נטען, גם נעדרי עבר פלילי קודם כלשהו. האמור לעיל מגדיר את טיב ההתלבטות שבפני בית המשפט.

מן המקובץ נגזרת המסקנה, שקיימת, עקרונית, וביחס לכל המשיבים, עילת מעצר. ומכאן לדיון פרטני במשיבים השונים.

12. המשיב 1 - לשאלת העילה והחלופה

משיב זה - עמוד התווך, היוזם, המביא והמוציא של "המיזם" כולו, מתחילתו. עיצוב ההתנהלות המתוחכמת נזקפת בחלקה המכריעה לתכנונו ולמעשיו. מאמצי השיבוש - רובם המכריע, מבית מדרשו. התנהלותו היתה מניפולטיבית, במובהק. הגם שלא בכל חקירותיו שתק, שיתוף הפעולה שלו עם חוקריו לקה בחסר, ונפל בהרבה משל עמיתיו. כל עילות המעצר שפורטו, נתקבצו בו יותר מבכל חבריו גם יחד. בהינתן ששורש, צפוי לו עונש חמור, והתמריץ להימלטות מהדין, לגביו, רב שבעתיים משל כל חבריו. אמון, הוא תנאי ראשון לכל חלופת מעצר, ונאשם רב מעללים, שמעשיו מתאפיינים בתחכום רב, ושחומרת העבירות הנגזרת גם מהיקפן הנרחב מהווה, לדידו, גורם המגביר מאד את חששו להימלטות מאימת הדין, לא בנקל יינתן בו האמון הנדרש לכל חלופת מעצר:

... כעולה מכתב האישום, מן העורר, כמו גם מיתר הנאשמים, נשקפת מסוכנות גבוהה ביותר, הנובעת מאופן ביצוע העבירות; היקף ההונאה (שהינו, לכאורה, למעלה מ-700,000,000 ₪); משך תקופת ההונאה; מידת התכנון והתחכום בביצוע העבירות, וכיוצא באלה. ביתר שאת אמורים דברים אלו, לנוכח העובדה שהמעשים המיוחסים לעורר בוצעו באופן שיטתי, מתמשך, ולמען בצע כסף... לצד מסוכנותו של העורר, קיים חשש מפני שיבוש הליכי המשפט באם הוא ישוחרר לחלופת מעצר. שהרי, כידוע, כאשר בעבירות כלכליות עסקינן, "קיים חשש ממשי כי הנאשם ימשיך במעלליו גם בעת שהותו

בחלופת מעצר, תוך חזרה לאותה זירת פעולה" (בש"פ 4658/15 פ"ש נ' מדינת ישראל (9.7.2015)). די בכך, כדי להביא למסקנה, כי כל חלופת מעצר לא תסכון, כדי להפיג את מסוכנותו של העורר. [בש"פ 5112/18 מחמוד טחאן נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, 3.8.2015].

חוששני, שאין לבית המשפט טיפת אמון במשיב זה. נוכח האמור, אין לבית המשפט נכונות לאשר לגביו כל חלופת מעצר.

13. המשיב 2 - לשאלת העילה והחלופה

א. משיב זה, שותף פעיל למשיב 1, אם כי, ועל כך אין חולקין - השותף המשיב. יש לו חלק מרכזי בקשר הכולל, אך נותנת הדעת, שאלמלא המשיב 1 לא היה מגיע עד הלום. אף במישור השיבושי, לא היה הוא הגורם המוביל. עם זאת, שותפות, גם אם משנית, לעבירות כאמור, מקימה, על פניה, עילת מעצר. ומכאן, לשאלת החלופה. בשים לב להיעדר עבר פלילי קודם, ניצב הוא, להערכתו, 'על סף החלופה', אם כי, מלכתחילה, אין לבית המשפט לשקול לגביו, אלא, לכל היותר, חלופת מעצר מוקפדת - איזוק אלקטרוני מלא.

ב. ברם, בנקודה זו נכנסת לדין העובדה שאינו נמנה כלל עם תושבי ישראל. המשיב - תושב האזור. ייתכן, שכשלעצמי, נוטה היתה דעתי לשקול לחובת המשיב את משמעות התוצאה המסתברת הנובעת מכל האמור לעיל, לצד השלכות העובדה שהוא תושב האזור, לגביו החשש להימלטות מאימת הדין מוגבר. עם זאת, נאמנת עלי פסיקת בית המשפט העליון מהחדשים האחרונים, שהרחיבה את האפשרות לחלופות מעצר בתחומי מדינת ישראל, גם למי שאינו נמנה עם תושביה. ואכן, אך בשנה האחרונה, נפסק ביחס לתושב עזה כלפיו הוגש כתב אישום הכולל עשרה אישומים ובהם שורה של עבירות בטחון חמורות (- כך, מסעיף 1 להחלטת בית המשפט העליון), שניתן לגביו לאשר מעצר בית בישראל, גם, אם, תחת ערבויות והפקדות כבדות מאד (מאות אלפי ₪):-

אוסף כי מצאתי ממש בטענת ההגנה כי כל אימת שהמשיב מוחזק בישראל, אין לו אפשרות מעשית להוסיף ולבצע את העבירות שאותן ביצע על פי החשד.... סבורני כי התנאים המגבילים שנקבעו בגדרה של חלופת המעצר, לרבות האיסור על יצירת קשר

ישיר או עקיף עם מי מהמעורבים בפרשה, יש בהם כדי לרסן את החשש בהיבט זה... דומני כי בהחמרה זו [- תנאי שחרור כבדים שפורטו], יש כדי לתת מענה לחשש מפני הימלטות, בשים לב לכך שהעבירות בוצעו לכאורה למען רווח כספי, יותר מאשר על בסיס אידיאולוגי [בש"פ 3633/15 מדינת ישראל נ' נאג'י זוערוב, ניתן ביום 31.5.2015]

בבש"פ 1780/15, שביר נ' מדינת ישראל, נדחה אמנם ערר שהוגש על ידי עצור, אך גם בהחלטה זו ניתן ביטוי עקרוני, לגבי מי שאינו תושב ישראל, לתפיסה - "כי אין לשלול אוטומטית את האפשרות של חלופת מעצר". עולה, אפוא, שמסתמנת בפסיקה מגמה כאמור. ואם נטתה דעתי לקביעה, שמלכתחילה מי שאלה מעשיו, אך אין לחובתו עבר קודם, ניתן היה לראותו כעומד על סיפה של חלופת המעצר, לכך השלכות רלוונטיות בנסיבות העניין.

ג. שירות המבחן יכין תסקיר מעצר ביחס למשיב זה. לא תיבחן אלא חלופה מוקפדת, באיזוק אלקטרוני, וכבר משלב זה שימת לב לתנאים צפויים בדבר ערבים הולמים, והפקדות נאותות.

14. המשיב 3 - לשאלת העילה והחלופה

א. מתוקף תפקידו כמנהל המפעל שבבעלות הנאשמת 8, היה הוא העיקרי שהיה במגע עם הבשר מתחת לדרג בעלי המפעלים. עילת מעצר לגביו קיימת, על פניה, מכח כל האמור לעיל.

ב. במוקד הדיון בעניינו, הטענה שהוגדרה על ידי בא כוחו הנכבד, כ"אכיפה בררנית". לב טענתו: שמידת מעורבותו של מרשו, נופלת מזו של המשיב 4, בוודאי אינה עולה עליה, והמשיב 4 - במעצר בית עוד מהשלב שקדם לבקשה זו [החלטת בית משפט השלום, וערר שנדחה עליה בדיון שנערך בפני הח"מ]. בהמשך לכך פנו שני הצדדים להשוואה בין השניים, ונדרש בית המשפט בנקודה זו להביא את מסקנותיו, המתיישבות מעט יותר עם גישת ההגנה, גם אם אין הדברים חד משמעיים. מן הצד האחד, יש מידה של חומרה במי שהיה בקשר הישיר ביותר עם הבשר, בידעו את מלוא הנסיבות הרלוונטיות, על כל צידיהן; אך מן הצד האחר, נכון הדבר, שלמשיב 4 מיוחסות רבות יותר מבין העבירות שבכתב האישום, מאשר למשיב זה. אף צדק הסניגור הנכבד בהביאו בפני ראיות למגע ישיר שהיה גם למשיב 4 עם הבשר. יתר

על כל זאת, אף ניכר הטעם בטענת ההגנה, שהטיפול בבשר והטיפול המשרדי והחשבונאי, עליו הופקד המשיב 4, מהווים, במידה ידועה, את שני צידיו של אותו מטבע עברייני.

ג. ספק אם נדרש אני בשלב זה למסקנות סופיות בשאלה חלקו של מי חמור יותר, אך נכון אני לקביעה, שלכל הפחות, לא ראוי להתייחס למשיב זה בחומרה העולה על זו של המשיב 4. ואם בכלל - לא באופן כה משמעותי, שיצדיק שונות קיצונית בהתייחסות. אמנם, יש מידה של חומרה ייחודית במעשי כל אחד מהשניים, אך בחשבון הכולל לכאורה, לא יהא נכון להותיר את השוני בין השניים על כנו לאורך זמן, וטענות ההגנה במישור זה, טעמן, עימן.

ד. עתיד אני להורות על הכנת תסקיר מעצר שיבחן את האפשרות לשחרור משיב זה למעצר בית.

ה. עיכוב יציאה מן הארץ.

15. המשיב 4 - לשאלת העילה והחלופה

א. עילות המעצר שנדונו ביחס למשיב זה, תקפות לגביו כולן, וסוגיית החלופה תידון לאור העובדה, שמצוי הוא כבר במעצר בית.

ב. המבקשת טוענת לחידוש מעצרו, ובו בזמן טוענת ההגנה להקלה בתנאיו, תוך מתן אפשרות לצאת לעבודה, אם לא מיד, כי אז, לאחר תסקיר לענין.

ג. המצב הנכחי משקף את נקודת האיזון הנכונה לעת הזאת, וממזה, לטעמי, את שיקולי הקולא: לא יהא נכון להורות על חידוש מעצרו, אך באשר מצוי הוא כבר בביתו, ספק אם נכון, בוודאי בשלב זה, להתיר את הרסן מעבר לכך. אינני בדעה, שיציאה לעבודה תוך צמצום מעצר הבית לשעות הלילה, אם בכלל, מתיישבת עם האינטרס הציבורי הכולל.

ד. ער אני לנסיבות אישיות מורכבות, והחלטות נקודתיות לליווי אשתו לטיפול רפואי ובהקשרים

נוספים שהובאו בפני, ניתנו גם במהלך הדיונים.

ה. עיכוב יציאה מן הארץ.

ו. על יסוד הצהרת ב"כ מיום 29.5.2016, ותוך שיינתן ביטוי לכך שהנושא טרם הוכרע, צוים זמניים שביקשה המבקשת ביום 21.4.2016 [צ"א 43086-04-16], בשלב זה, על כנם.

16. המשיב 5, לשאלת העילה והחלופה; הבקשה להחזרת המכונית

א. בשינויים המחויבים, תקף האמור בס"ק (א - ג) ביחס למשיב 4, גם למשיב זה.

ב. עם זאת, ביחס למשיב זה, יש לייחס משנה תוקף לעילת השיבוש, וזו נלמדת מדברים שעלו מהאזנות הסתר. כך, למשל, מלמדת האזנת סתר מספר 1920 מיום 8.2.2016:

"הרצל מחייג ונענה על ידי באסם... באסם אומר שהבין שהרופא אמור להיות היום בחקירה ומחכים לשמוע מה קורה. הרצל אומר שאם זה ככה 'הם' לא עזבו אותם וחשב שאולי עזבו אותם. באסם אומר שלא אבל הוא חושב על שני כיוונים, או אין 'להם' מפסיק כוח בעניין הזה או ש'הם' רוצים לראות ומוסיף שהוא לא יודע להגיד ושהוא מבולבל.. הרצל שואל אם להתנהג רגיל עם ההזמנות באסם עונה בחיוב".

באותו מישור ניצבת גם האזנת סתר מספר 2388 מיום 11.2.2016:

"הרצל מחייג ונענה ע"י באסם... הרצל שואל אם יש חדשות. באסם אומר שאין, מוסיף שנפתלי דיבר עם חאג' מוניר ורוצה לפגוש אותו, עוד לא הלך לחקירה, יכול להיות מחר ילך. הרצל מתבדח על כך שיכול להיות שהוא פוחד, לא רוצה ללכת.. באסם אומר שאמר לחאג' מוניר שיגיד שלא יודע שום דבר.. שקנה את המפעל הזה והסתבך.. הרצל אומר בדיוק ככה, הכי טוב.. הרצל מוסיף שחאג' מוניר לא ידבר עברית טוב, מקולקל לגמרי. באסם מסכים ואומר שאמר לו לא לדבר עברית, רק ערבית, שיגיד שסיבכו אותו והולך להפסיד את הכסף שלו.. הרצל מסכים ואומר שמאמין שיעשו לו כבוד ומציע שיתלבש יפה". [ההדגשות שלי - א. ר.].

ב. ובתמצית הדברים - משקף מעצר הבית את נקודת האיזון הנכונה, בוודאי, לעת הזאת, ואף מאותם נימוקים.

ג. עיכוב יציאה מן הארץ.

ד. **המכונות.** המבקשת תפסה מכונת הרשומה על שם משיב זה מכח סמכותה על פי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון. במטרה להשבת המכונת, הגישה אשת המשיב בקשת טוען לזכות, וללא כל תצהיר. נוכח כשל דיוני זה, אף לא נמצא טעם לחקור את אשת המשיב, וייתכן שראוי היה למחוק את הבקשה. ועם זאת, ולטעמי באופן קיצוני לפנים משורת הדין, נכון הייתי, באשר התמונה הכוללת ממילא נגד עיני, להניח להיבטים הדיוניים, ולשמחתי, בהגינותו, נכון היה גם ב"כ המבקשת, לפחות לחלופין, לאחר שפירט את הטעמים הדיוניים הנכונים למחיקת הבקשה, לגמישות מסוימת. ומכאן, לגופה של סוגיה.

1. אך ורק בהקשר של המכונת, ואך ורק במישור הזמני, נכון אני לקבל חולשה יחסית בזיקה של משיב זה לעבירות על חוק איסור הלבנת הון, ולייחס את מירב המשקל לכך שהיה הוא אך עובד שכיר, ושעיקר ההון המולבן היה נחלתם של אחרים. ובהינתן שכך, אף ניתן לתת את הדעת לגורל המכונת, ללא קשר לבקשת אשת המשיב.

2. בד בבד, יש להעניק משקל לפחת צפוי בערכה עד גמר ההליך ופסיקה סופית בפרשה.

3. ער אני לפסיקה בעניין סטבון [בש"פ 6187/07], שהזכירה המבקשת. לא מצאתי טעם לפרטה, ואשר אפשר גמישות מוגבלת לטובת הנאשם, ואולם, בפרשה דהתם, לא היתה שאלה של ממש לזיקה בין סטבון לעבירות הלבנת הון, ובמוקד הדיון ניצב גורל הרכוש בלבד.

4. יירשם עיקול זמני לטובת המדינה על המכונת ועל 'תגמולי הביטוח במקביל למסירת פרטי חברת הביטוח הרלוונטית, ותוחזר המכונת. המשיב 5 אחראי אישית כלפי המבקשת, על חידוש העיקול על תגמולי ביטוח במקביל לכל חידוש של הפוליסה, וכל

כשל במישור זה יהווה הפרה של תנאי שחרורו בכללותם.

17. סוף דבר:-

כסיכום לאמור אקבע, שכל הקשור במעשים שביצעו המעורבים, החל במשיב 1, עמוד התווך של הפרשה, וכלה בכל האחרים אינו נתון בכל ספק, והראיות לכך, רבות, מוצקות ומגוונות. זאת, בהסתייגות מסוימת ביחס ל"תקופה הראשונה", ותוך עירנות לשאלה, שלטעמי, היתה בהליך זה, לעיקרית, והנוגעת, לפרשנויות, למשמעויות ולהשלכות, של חלקם של המעורבים היחסית-משניים בפרשה. ובהמשך למסקנה מתבקשת זאת, ועל יסוד כל האמור לעיל, יש להורות כדלקמן:-

א. המשיב 1, היוזם, המתכנן, והדמות המרכזית בכל היבטיו של המיזם העברייני שבבסיס פרשה זו. הראיות לכאורה לחובתו - חד משמעיות. היה הוא הבריא התיכון של הקשר, היה הוא גם מי שיזם את מרבית המאמצים לשיבוש החקירה, עשה את כל שעשה, ועשה הוא הרבה, תוך תחכום רב, והמניפולטיביות אופפת את התנהלותו. אף צפוי הוא לעונש החמור ביותר, ומכאן שמניעיו להימלטות מהדין, רבים, לטעמי, משל כל שותפיו גם יחד. משיב זה, במעצר עד תם ההליכים.

ב. המשיב 2 - תסקיר מעצר לבחינת חלופה, תוך שידגש, שמלכתחילה, לא תישקל אלא חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני. להמשך דיון ביום 20.6.2016 בשעה 8:30. ליווי שב"ס.

ג. המשיב 3 - תסקיר מעצר. להמשך דיון ביום 20.6.2016 בשעה 8:30. ליווי שב"ס.

4. המשיבים 4 - 5 - המשך מעצר בית בתנאים שהיו בתוקף עובר להגשת בקשה זו. עיכוב יציאה מן הארץ.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ו, 06 יוני 2016, במעמד הצדדים.